

РЕШЕНИЕ

№ 36603

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7886** по описа за **2025** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от К. К. Б. с ЕГН [ЕГН], чрез упълномощения процесуален представител адв. Д. Г., срещу Решение № 1795 от 16.05.2025 г., постановено по АНД № 1908/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 96-и състав. С обжалваното решение е потвърден Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) при Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с който за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата (ЗП), на основание чл. 179, ал. 3, във вр. с чл.187а, ал.1 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300.00 (триста) лева за извършено нарушение по чл. 139, ал. 5 и ал. 6, във вр. с чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на обжалваното решение, постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че от момента на твърдяното нарушение до връчване на процесния фиш на дата 13.12.2024 г. е изтекла относителната погасителна давност за реализиране на наказателна отговорност. На следващо място е посочено, че въззивния съд не обсъдил всички възражения в жалбата, като не е изследвана годността и техническа изправност на средството за заснемане, предоставената географска карта за която е изложено твърдение, че е за поставена камера за камера с друг номер. В ЕФ не е индивидуализирано устройство - стационарно или мобилно, с което е заснето нарушението, дата на издаване, невалидно място на нарушението. Моли съда да отмени изцяло обжалваното съдебно

решение и да се произнасяне по същество, при което да бъде отменен и обжалваният ЕФ. Претендира се адвокатско възнаграждение за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът К. К. Б., редовно призован, представлява се от адв. Г., с предствено по делото пълномощно. Поддържа касационната жалба по изложени съображения в нея и моли съда да отмени решението на СРС. Към датата на провеждане на съдебното заседание пред касационната инстанция излага становище, че е налице изтекла давност за наказателно преследване. Предоставен е списък с разноски съгл. чл. 80 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът – Агенция „Пътна инфраструктура“ не се представлява, не взема становище по касационната жалба.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Яни Костов, който дава заключение за уважаване на касационната жалба като да бъде отменено решението на въззивния съд.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди възраженията на касатора, становището на страните и доказателствата по делото, Административен съд София–град, XIII касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, в законовия 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1 и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че на 23.01.2021 г. в 15:22 ч. е установено нарушение с № B9B5B2DA6D7B13B3E053031F160A0715 с пътно превозно средство (ППС) лек автомобил марка и модел „С. Ц4“ с рег. [рег.номер на МПС] с обща технически допустима максимална маса 1800, брой оси 2, категория ППС Евро 4 в Столична община, по път А-3 км 8+226 с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена пътна такса по чл. 10, ал.1 от Закон за пътищата (ЗП). Нарушението е било установено с устройство № 20421, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП, намиращо се на път А-3 км 8+226.

Издаден бил Електронен фиш с № [ЕГН] от Агенция „Пътна инфраструктура“

С решението си Софийски районен съд е потвърдил ЕФ като е приел, че при издаването му е спазена установената форма и същият съдържа всички изискуеми реквизити, нарушение е констатирано с електронната система за събиране на пътни такси по чл. 167а, ал. 3 от Закона за движението по пътищата, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, както и че нарушението е безспорно установено от изготвените - доклад от Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 167а, ал. 3 от Закона за движението по пътищата и от статичните изображения - фотоснимки, които притежават годна доказателствена стойност в административнонаказателния процес. Приел, че към датата на извършване на констатираното нарушение, собственик на превозното средство е касаторът и от субективна страна деянието е извършено виновно при несъзнавана непредпазливост. В заключение е изложил мотиви, че съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата, такса за ползване на платената пътна мрежа - винетна такса за пътни превозни средства по чл. 10а, ал. 7, т. 1 с.з. се заплаща за моторните превозни средства с обща технически допустима максимална маса до или равна на 3.5 тона, които имат най-малко четири колела и са предназначени за превоз на пътници, а неизпълнението на това изискване представлява административно нарушение по силата на чл. 139, ал. 6 от ЗДвП. По отношение на административното наказание приел, че в санкционната норма на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП е предвидено, че водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата

на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата, се наказва с „глоба“ в абсолютно определен размер на 300.00 лева, затова и липсва юридическа възможност за неговото намаляване, както и че за процесният случай не е приложим института на чл. 28 от ЗАНН.

Независимо от горното, настоящата съдебна инстанция намира, че към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла и не следва да разглежда решението на СРС по същество, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ.

Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс (НК), доколкото в този закон не се предвижда друго. Препращането към чл. 11 от ЗАНН е по отношение на всички изключващи отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК: а) основанията, изключващи санкционирането и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като тя може да се осъществи само, чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес, съгласно чл. 11 от ЗАНН (Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС по т. дело № 1/2014 г.).

С изтичането на предвидената от закона погасителна давност се изключва всяко административнонаказателно производство - чл. 79, ал. 1, т. 2 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките ѝ, нейното осъществяване не е допустимо. Последиците са както процесуални, така и материалноправни, тя погасява ангажирането на отговорността – наказателна или административнонаказателна на нарушителя, но и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за реализирането ѝ, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание, това важи по идентичен начин и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения.

Продължителността на давността за тях съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН е 3 години, а съгласно чл. 80, ал. 3 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН, срокът ѝ тече от довършването им. Давността спира съгласно чл. 81, ал. 1 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН, когато преследването зависи от разрешаването на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се силата на разпоредбата по чл. 81, ал. 2 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН с всяко действие на надлежните органи предприето към санкционираното лице, след което започва да тече нова давност. Независимо колко пъти и/или за какъв период от време давността е спирана и прекъсвана, въпреки това съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН, производството по вменена отговорност на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава този по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във вр. чл. 11 от НК. В отсъствието на норма в ЗАНН за абсолютната погасителна давност и предвид препращането в чл. 11 от ЗАНН, субсидиарно приложими са чл. 81, ал. 3, във вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

В процесния случай с Електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ при Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с който на касатора е

наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300.00 лв., на основание чл. 179, ал. 3, във вр. с чл.187а, ал.1 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 139, ал. 5 и ал. 6, във вр. с чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, извършено на 23.01.2021 г. Това, именно е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното преследване, съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 3 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН.

Според правната уредба, в сила по време на извършването му, и затова приложима съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по нормата на чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. чл. 11 ЗАНН. Така при начален момент 23.01.2021 г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, във вр. чл. 11 от ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 23.07.2025 г. Не подлежи на удължаване, вследствие на спиране или прекъсване на течението ѝ, с каквито и да е процесуални действия в досъдебната и/или съдебната фаза на административнонаказателния процес. Няма нормативни изключения, заради които да не важи прилагането ѝ. Давността погасява административнонаказателната отговорност, тъй като прави недопустимо административнонаказателното производство, в рамките което тя може да се осъществява.

Предвид изложеното обжалваното решение и потвържденият с него електронен фиш следва да бъдат отменени, а производството прекратено.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. чл.63д, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, в полза на касатора следва да бъдат присъдени разноски.

Съгласно разпоредбата на чл. 81 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски. Нормата на чл. 80 от ГПК разпорежда, че страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък за разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. От тълкуването на горепосочените разпоредби следва, че съдът е длъжен да се произнесе по разноските в постановения акт, но това задължение възниква само тогава, когато те са претендирани и доказани от страната, чрез представяне на списък с разноски най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция.

За производството пред касационната инстанция К. К. Б. е доказал извършени разноски и е предоставен списък по делото, в който са конкретизирани и сторените такива, а именно адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие за изготвяне на жалба и процесуално представителство срещу решение по АНД № 1908/2025 г. по описа на Софийски районен съд, в размер на 800.00 лева, заплатено в брой, поради което за осъществяването процесуално представителство пред настоящата инстанция на касатора, следва да бъдат присъдени извършените разноски.

За производството пред районния съд, касаторът на осн. чл. 143 от АПК предоставил списък по делото и е доказал извършени разноски, а именно адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба № [ЕГН] и цялостно процесуално представителство пред Софийски районен съд, в размер на 600.00 лева, заплатено в брой, поради което за осъществяването процесуално представителство пред въззивния съд на К. К. Б., следва да бъдат присъдени извършените разноски.

Поради това, Административен съд София-град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 1795 от 16.05.2025 г., постановено по АНД № 20251110201908/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 96-и състав.

ОТМЕНЯ Електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ при Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с който на К. К. Б. за нарушение,

установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, на основание чл. 179, ал. 3, във вр. с чл.187а, ал. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300.00 (триста) лева за нарушение на чл. 139, ал. 5 и ал. 6, във вр. с чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство по издадения Електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ при Министерството на регионалното развитие и благоустройството.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ при Министерството на регионалното развитие и благоустройството да заплати на К. К. Б. сумата в размер на 1 400.00 (хиляда и четиристотин) лева, представляваща разноски в производството пред Софийски районен съд и Административен съд София-град.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: